Fürge ujjak

Marha meleg nyarak voltak a József Attila-lakótelepen; körös-körül beton, aszfalt, a nap tüze mindent felforrósított. Egyedül a lépcsőházakban találtam menedéket a hőség elől. Ez még akkor történt, amikor a bejárati kapukat nem zárták, valamikor a nyolcvanas évek közepén. Bizony, ilyen korán ismerkedtem meg a szexszel, persze akaratomon és szándékomon kívül.

Valahol a mozi mögött volt egy nagy, gomba alakú építmény, talán transzformátorház. Nálunk, Angyalföldön nem volt ehhez hasonló, erre fel is lehetett mászni, a környékbeli gyerekek másztak is, velem együtt, amikor arra jártam. A bátrabbak a biciklijüket is felvitték a tetejére, és azzal süvítettek lefelé. A házak között fák voltak, lehetett tehát választani, hogy épületet mászol, vagy fát. És ha kimelegedtél, meghúztad magad egy lépcsőház hűvösében egy kicsit. Még olyan is előfordult, hogy valamelyik lakó megkínált bennünket gyümölccsel, baracklekvárós kenyérrel. Késő volt, a nap lemenőben, indultam haza. Nem nagyon ismertem a környéket, úgyhogy igyekeztem mindig ugyanazt az utat választani. Megkerültem a mozit, átszaladtam az előtte fekvő füves téren, ami általában ki volt száradva. Jobbra fordultam, át a széles úton, a másik oldalon az aszfalt állandóan fel volt púposodva a melegtől. Végig a sárgás falú házak és a sarki újságos mellett. Onnan már lehetett látni a lépcsőház ajtaját. Itt lettem életemben először fülig szerelmes. Mit fülig? A fejem búbjáig. A nő szőke volt, szépen, kifelé göndörödőre sütött hajjal. Sárga garbó volt rajta, aminek nyakát gyönyörű kezeivel húzta a füléig, két nagyujján vörös körömlakk ragyogott. A magazin címe „Fürge ujjak” volt. Hú, de elszégyelltem magam! Meg kellett szereznem azt a magazint, bármi áron. Az újságos zárva volt, természetesen, életem egyik leghosszabb éjszakája következett.

A vacsorát és a fürdést csak-csak túléltem, de aztán az ágyban nem volt nyugalmam egész éjjel. Megvártam, míg apám lefekszik, és az ablakhoz osontam, ahonnan rá lehetett látni a bódéra, ha az arcomat olyan erővel nyomtam az ablaknak, hogy eltorzult. Kit érdekelt? Szerelmes voltam, mint az állat, a szerelmemet megvilágította az utcai lámpa. Már csak azt kellett kitalálnom, hogy fogok kicsalni apámból reggel pénzt az újságra. Hogy nekem milyen gondolatok jártak a fejemben fürge ujjú szőke szerelmemről, huh.

És végre felkelt a nap. Szerencsére apám is korán kelő volt, ő a kávéját várta a kotyogósban elkészülni, én tömtem a fejem vajas-párizsis zsömlével és paprikával, aztán előadtam neki, hogy mennék moziba az egyik sráccal, arra kell a pénz. Simán adott. Szerintem bűntudata volt a válás miatt. Nekem meg mindegy volt, csak megszerezzem életem értelmét. Kaja után már ugrottam is fel az asztaltól, lerohantam a lépcsőn, ki az ajtón, semmi sem állíthatott meg. Ma reggel az enyém lesz. Megszerzem az újságból a címét, írok neki, feleségül veszem, és kifestem a körmét, ahányszor akarja. Nem lehet, be van zárva a bolt! Megnéztem a magazint, még ott állt az üvegnek préselve. Egy bácsitól megkérdeztem az időt, reggel hét volt, és nyolckor nyitott a bódé. Egy egész órán át itt kell várnom? És akkor belém nyilallt: hogy adnának egy felnőttmagazint egy gyereknek? Hiszen le is van nejlonozva. Jaj volt nekem. Szívem hevesen vert, kellett egy terv. Csakhogy semmi értelmes nem jutott eszembe. Mégsem állhatok oda apámhoz, hogy márpedig vegyen nekem egy felnőttmagazint. Megnéztem, hét forint ötven fillér volt az ára. Apám egy tízest adott, maradt kettő-ötven, abból simán futotta még egy zacskó Fruttira. Kellett is, mert úgy éreztem, ha valami nem jut eszembe, belehalok a szerelembe. A közért korán nyitott, bementem, vettem egy zacskó Fruttit és egy Limo italport. Mire visszaértem az újságoshoz, az italportól vörös volt az ujjam, és ahogy a kirakatban láttam, a nyelvem is. A Frutti következett, egyik a másik

után. Némelyikre rá volt ragadva a papír, nekem azonban sokkal fontosabb dolgom volt, semhogy ezzel foglalkozzak, amiről nem jött le, azt megettem papírostul. Mire kinyitott a bolt, az egész kirakatot tudtam fejből. Kezdve a Hahotával, a Kockással, de volt ott még Honismereti barangolás, IPM és Ludas Matyi, rengeteg keresztrejtvény, és természetesen a szerelem lapja, a Fürge ujjak. Nem tudtam előjönni semmilyen épkézláb ötlettel, a szívem a torkomban vert, amikor a boltos megérkezett. Kinyitotta az ajtót, a sarkára akasztotta a zakóját, rövid ujjú ingének hónaljrésze tocsogott a verejtéktől.

„Csókolom" – mondtam a bácsinak. Az csak sóhajtott, leült, elkezdte kiskésével elvágni a spárgát, amivel az aznapi friss újságok voltak összekötözve. „Mi kell?" – bökte ki végül. „Apám küldött egy olyan… Mi is a címe? Ja, igen, Fürge ujjakért. Van a bácsinál olyan?" Levette a polcról, elém rakta. Lecsaptam a pénzt a pultra, megfogtam az újságot, és a gombáig rohantam. Még nem volt ott senki, szerencsére. Felmásztam a tetejére, leültem. Nem bontottam ki, csak néztem a borítót, szerelmem csak mosolygott rám rendületlenül. Jó vaskos újság volt, a közepén valami kitüremkedés, a hátuljára pedig egy kis csomag volt ragasztva, alatta egy műanyag pálcikaszerű valamivel. Nem bírtam tovább, azonnal látnom kellett jövendőbelimet meztelenül. Letéptem a műanyag zacskót, és kinyitottam. Az első oldalon egy angol elegáns úr állt egy gyapjúzakóban. Kit érdekel, lapoztam tovább. A másodikon Gelka-reklám, a harmadikon Röltex. Kezdtem pánikolni, kinyitottam a közepén, ahol a dudort éreztem. Egy nagy, fekete-fehér lap volt krikszkrakszokkal, vonalakkal. Amolyan melléklet, amit ki lehetett szedni, és széthajtani, de úgy se volt értelme a szaggatott, vastag és vékony vonalakkal, jelzésekkel, sarkában a következő felirattal: tweedzakó-szabásminta. Kivert a verejték. Veszettül lapoztam ide-oda az újságban, a szerelmem meztelen testét kerestem, de sehol se láttam. Csak színes fonalak, különböző kötési technikák és sorminták, horgolási tanácsok kezdőknek, még egy nyomorult Röltex- és Otthon Áruház-reklám, az utolsó oldalon pedig egy apró képen a szerelmem, a következő kiadás garbó-szabásmintájának reklámja.

A világ egy pontba zsugorodott. Megszűnt a gomba, a zamatos baracklekváros kenyér, a hűsítő lépcsőházak, a soha meg nem ismert barátok, és megszűnt az összes nő is. Örökre. Ide a rozsdás bökőt, örökre.

Zabos fagyi

Azzal a tudattal ébredtem, amivel szerintem az olimpikonok a verseny napján: ma örökre megváltozik az életem. Hasonló érzés lehet ahhoz, amikor a dohányos utoljára nyomja el a csikket a hamutartóban, és félve, de inkább izgatottan, lepkékkel a gyomrában várja, hogy leküzdhesse a már jól ismert elvonási tüneteket.

De ezeket csak gondolom, mert sem olimpikon nem vagyok, se nem dohányzom. Anyám füstöl, apám is dohányzott, de ő már leszokott. Szofit szívott harminckilenc évig. Én csak dagadt vagyok. Ez azonban ma megváltozik. Pontosabban ma elkezd megváltozni, a változás útjára lépek, le fogok fogyni, és ismét kívánatos leszek, mint egyetem előtt. Mint Zoli előtt.

Sikerülni fog, mert ezúttal fel vagyok vértezve. Nemcsak az elhatározásom és az akaratom erősebb, de motivált vagyok, a család is támogat, a diétám is rendben van, napra lebontva tudom, mikor mit fogok enni, inni. Sok zöldség, kevés szénhidrát, magas víztartalmú gyümölcsök, fehérjét magasan tartani, hogy az izom azért ne tűnjön el majd, de kell a zsír is. A jó zsírok, nem a rosszak. Ezeket Robitól tudom. Robi rendszeresen kondizik, és méri a kaját már négy éve. Azt mondja, hozzá lehet szokni. Ebben nem vagyok biztos, de ez most nem is izgat annyira. A lelkem tele van az izgalmas jövő elérhetőségével. Karcsú leszek és szexi hamarosan, és ha ez sikerül, akkor nem leszek majd szingli, ismét kiköltözhetek anyáméktól. Remélhetőleg erre sor kerül, még mielőtt megölnénk egymást.

Zabot, kivit, mandulatejet és joghurtot turmixoltam össze, ez volt a reggelim futás előtt másfél órával. Anyámék persze még aludtak. A turmixgép nagyon hangos masina. Kicsit tartottam tőle, hogy felébresztem a házat, nem mintha anyámra nem férne rá egy kis futás vagy egy jó kiviturmix a változatosság kedvéért. A következő étkezés banán lesz, rizsfelfújt és 35 gramm mogyoróvaj majd tízkor.

Rexi, a kutyám a kertben várt, és biztosra vettem, hogy érzi, amit én, a változás szelét, azt a jó és hasznos energiát, ami belőlem sugárzik, az eltökéltséget és a sikert. Hülyén nézett rám, mint mindig, de nem baj, én éreztem, amit éreznem kellett. Ha a testem még nem is, a lelkem már szárnyalt, és lefutott vagy tíz kilométert.

„I want your love and I want your revenge, you and me could write a bad romance” – üvöltöttem bele a levegőbe Lady Gaga sorait. Az se érdekelt, hogy esetleg meghallják az utcánkban lakók, akiket eddig messze elkerültem, ha tehettem. Gaga nekem énekelt a múltból a mába. Királynő voltam, és szálltam a levegőben. A cipőm alól csak úgy spricceltek az apró kavicsok szerteszét. Szinte éreztem, ahogy minden lépésnél mennek le a grammok, a csülkeimről olvadni kezdett a zsír, és lehet, hogy a cipőmben fog tocsogni, mire hazaérek. Adja ég!

Az első tíz percben teljes volt az élet. Eltűnt a dagadt én, a hűtlen Zoli, a munkanélküliségem, a lehetetlen anyám, a teszetosza apám. Egy voltam a kavicsos úttal, éreztem, hogy a világ kerek, mélyen beszívtam a levegőt, nem törődtem semmivel, képes voltam koncentrálni az „itt”-re és a „most”-ra, jelen voltam. Illetve nem is kellett koncentrálnom, csak léteztem. Élveztem, hogy élek, hálás voltam minden megtett lépésért, és Lady Gagáért.

A fülem kezdett először zavarni. Valahogy kicsit kényelmetlenné vált a fülhallgató, el is határoztam, hogy rendelek egyet, ahogy hazaérek. Egy laza kanyar a Kossuth utcán, fel a Jászai Mari utcán. Elfutottam a dohánybolt, majd a cukrászda előtt.

A reggeli első sütés a kenyér után mindig a sajtos rúd volt, mélyet szippantottam a levegőből, ahogy elhaladtam a nyitott ablak alatt, gyerekkori szülinapokra emlékeztem, ahogy apámmal álltunk sorba és néztem, ahogy a pultos bálába rendezi a papírtálcán a sós aprósüteményt, és ahogy a konyhából a lengőajtón keresztül kihozták a frissen felvágott Rákóczi túrót. Máskor egyedül mentem. Nyár közepe van, rekkenő meleg, állok a fagyis pultnál, arcomat a vastag, hűvös üvegnek nyomom. A ballagási tortámat is innen rendeltük. Karamelltorta volt karcsú, marcipán „én”-nel a tetején, báli ruhában.

Egyre nehezebben vettem a levegőt, lassítanom kellett. Szerencsére nem voltak nyitva. Még nem. Kitértem a kutyáját sétáltató öreg néni elől, biztos voltam benne, hogy még a kutya is megbámult. Vissza is fordultam futás közben, de a kutya rám se hederített. Nem tudom, melyik a rosszabb. Hirtelen nagyon feleslegesnek éreztem, amit csinálok. A futást, az irányított, pozitív gondolkodást, Robinak az éjszaka közepén elküldött könyörgő e-maileket a diétámmal kapcsolatban.

– Miért kell nekem mindig azonnal leírnom, ha valami eszembe jut? Az hagyján, de miért kell elküldenem? – tűnődtem, miközben lelassítottam, és a futásról zihálva sétára váltottam. Leültem egy padra, szemem sarkából láttam Zsuzsa nénit, a cukrászda tulajdonosát, ahogy felmegy a lépcsőn, és eltűnik a boltban. Sajgott mindenem. A fejem majd szétrobbant. Fagyira van szükségem. Kell az a fagyi.

Fél hét volt. Fél óra nyitásig. Rohadj meg, Zoli!

Félix

Nedves, esős, barátságtalan Novemberi reggel volt egy amúgy is haszontalan, értelmetlen Novemberi hónapban. Az utak lejtőin lustán hömpölygött a víz és tűnt el sebesen a csatornákban. Egy teherautó csikorgó kerekekkel állt meg a sarki bolt előtt. Ajtónyitás majd csapódás hallatszott. - Hogy miért nem lehet azt a nyomorult kereket megcsináltatni, a ragya csipkézzen ki benneteket! És muszáj azt az ajtót becsapni? Miért nem lehet szépen, halkan becsukni? - gondolta Béla, de úgy ítélte, még nem kell kinyitnia a szemét. Nem volt fontos teendője aznap, úgy döntött, ágyban marad. Nyújtózkodott hát egy minden porcikát megmozgatót, átfordult a másik oldalára és lehajtotta fejét ismerős szagú párnájára. Öreg párna volt ez már, gazdájától kapta, amikor elhozták kölyökkorában, azóta mindenhol vele van. Négyszer költöztek és rengeteget utaztak, telefonok, bögrék, ruhadarabok vesztek el, törtek össze, de a foltos párna most is itt van. Egy mély szippantás bele és Béla máris otthon érezte magát, akárhová vetette őket a sors.
Fülével kémlelt, nem hallott mocorgást a lakásban. Nyugtázta, hogy mindenki alszik még. Úgy döntött, sorra veszi az aznapi dolgokat, amik ugyan nem életbevágóak, de el kell végezni őket. Mint például a reggeli ugyebár, mint a legeslegfontosabb a fontossági sorrend legelső helyén. Aztán a kis -és nagydolog, beleértve egy gyors sétát. Az esőt hallva ez valóban gyors séta lesz és Béla csak remélni tudta, hogy gazdája nem akkor fogja elintézni a szokásos egyórás telefonját anyukája felé, mert akkor bizony mindketten nagyon meg fognak ázni. Aztán jön a göthös macska megkergetése. Egy kicsit eltöprengett azon, vajon nem kell-e feljebb tolni ezt a szintén fontos tevékenységet a listán, tekintve, hogy ez az egyik kedvenc mozgásformája a lakáson belül, esős időben kiváltképp. Macska zaj még sehonnan nem hallatszott, így tovább szőtte gondolatait. Eszébe jutott a tegnapi nap, amikor az a nyavalyás játszótéri keverék, az az éles karmú, éjnél feketébb szemű haszontalan dög úgy döntött, hogy neki is jó lesz az öreg párna arra, hogy heverésszen rajta, pedig tudja, hogy azt Béla mennyire utálja. Na persze megint ő húzta a rövidebbet, mert kergetés közben a macska leverte az asztali lámpát, ami összetört, de a nyomorult már a függöny mögött volt, amikor gazdi bejött, és ki kapta a leszidást? Na ki? Hát persze, hogy ő. Nem ám a macska, akinek az egész felfordulás, törés-zúzás, perpatvar köszönhető volt. Ezen úgy felhúzta magát, hogy azonnal nagyon szívesen feljebb tette volna a listán a macska leckéztetést, de a helyzet az volt, hogy a kis dolga és a nagy dolga is sürgetőbb volt, nem beszélve a hasáról. - Fel kellene kelni és jelezni, hogy idő van - morogta magában, de még nem volt készen rá, túl kényelmesen feküdt az ágyban, túl tökéletes volt a póz, amit talált. Ki akarta használni ezt az érzést, amíg tart. A macskáról akkor sem fog elfeledkezni, ha a fene fenét eszik! Csak keljen fel az átkozott!
Hirtelen zajra kapta fel a fejét, a gazdi szobája felől jött. Ébredezik hát. Minden a legtökéletesebben alakul. Tudta, hogy van még pár perce összeszedni magát, mielőtt kinyílik az ajtó. Először jön a krákogás, az orrfújás, villany felkapcsolás, függöny elhúzás, ablaknyitás, megint krákogás, majd az ágy rugóinak hangja, amint gazdi leül felvenni a zoknit és fekete bőr papucsát. Aztán jön a ritmikus csoszogás, végül az ajtónyitás. Az öltözésre majd az ő kis és nagydolga elvégzése után kerül sor.
Béla lassan felállt az ágyból. Kinyújtóztatta elgémberedett tagjait és elindult a konyha felé, lassan lépdelt a hideg macskakövön. Benézett a fürdőszobába, ahol az a nyamvadt macska aludt, de a helye üres volt. Biztos talált magának valami kényelmesebb helyet a radiátor feletti párkányon vagy a kredenc tetején. Netalán bekéredzkedett a gazdihoz, simán kinézte belőle. A nyamvadt kéjenc! Álmos szeme sarkából mocorgást látott az ajtó melletti tükörben, de tovább lépdelt a gazdi szobája felé, nem baj, ha ő is hallja, hogy más is ébren van bizony, és másnak is vannak bizonyos szükségletei. Hirtelen nagyon mélyről induló, rossz érzés kerítette hatalmába. Egy pillanatra megállt, nagy levegőt vett és gyanakodva hátrálni kezdett a tükör felé, szemeit egy pillanatra se vette le róla. Szíve a földre zuhant, amikor a tükörbe bámulva Félix, a macska nézett vissza rá. Lábaiból kiszaladt a vér és remegni kezdett. Sokkos állapotban, hitetlenkedve vette a levegőt egy darabig. Lenézett vaskos lábaira, de azok puha macska lábak voltak, felemelve őket kivillantak rózsaszín tappancsai. Pofájából hosszú, ősz bajszok lógtak minden irányba, egymáshoz közel ülő szemei értetlenséget

sugároztak. Vörösbe forduló barna bundája vékonyszálú, tarka micsodává lett.
Megdöbbenve fordult ágya felé, ahol Bélát látta békésen elnyúlva aludni öreg párnáján. Összeszorította a szemét, majd hunyorogva kinyitotta az egyiket, remélve, hogy amit lát, az nem a valóság. Az volt. Béla olyan édesen aludt a szokásos helyén a kényelmes párnáján, mint egy csecsemő, még a nyála is kicsordult.
A teherautó hatalmas robajjal indult meg a vizes lejtőn és ugyanazzal a lendülettel eltűnt a sarkon. Az utca ismét csendes lett, az ablakon csíkokban csorgott az eső.